

inpakken en wegwezen

Eén van de mooiste bladzijden uit het werk van A; de Saint-Exupéry is wellicht deze:

Hij maakte een proefvlucht over het besneeuwde Andesgebergte. Nooit is daar al iemand overgevlogen. In die sneeuwwoestijn moet hij een noodlanding maken. Alle hoop is verzwonden. Niemand kent de plaats waar de piloot naast zijn tuig staat. Niemand zal overvliegen. Niemand.

Hij begint te stappen. In welke richting moet het. Zal hij ergens geraken? En er is geen voedsel. Hij stapt. Zijn schoenen gaan stuk en hij gooit ze weg. Zijn voeten bevroren. Hij loopt op open wonden. Hij is uitgeput en verhongert. Hij heeft pijn. Ziet geen uitkomst meer. "Er besloop me zo'n verschrikkelijk verlangen om in de sneeuw te gaan neerliggen en nooit meer wakker te worden, om te bevriezen in mijn slaap. Maar toen dacht ik aan mijn vrouw. Wanneer ik mij zou neer gaan leggen in de sneeuw en doodvriezen, ben ik er wel van af. Maar dan zou mijn vrouw alleen achterblijven. Dan zou zij nooit de vreugde meer kennen haar man te zien thuiskomen". Hij dacht aan zijn kinderen. En dan ging er een gedachte door zijn hoofd. Hij beeldde zijn vrouw in die zei: "Leeft hij? Indien ja, dan stapt hij naar me toe. Leeft hij, dan stapt hij, uit liefde voor mij. Leeft hij, dan stapt hij ..." Op dat ritme: leeft hij, dan stapt hij... stuikt hij van de ene voet op de andere tot hij bewusteloos neervalt en weer tot bewustzijn komt in een klein hospitaal aan de voet van de Andesketen. Ze hadden hem gevonden aan de sneeuwrens.

Hij zegt tot de omstanders: "Wat ik gedaan heb zou geen enkel beest doen. Om zoiets te doen, met je mens zijn, moet je liefhebben. Omwille van mijn vrouw heb ik dat gekund. Want mijn vrouw zegt: leeft hij, dan stapt hij... naar mij toe". Want : 'être homme, c'est être responsable' .

“Mensen van de weg”, zo werden de volgelingen van Jezus genoemd voor de naam “christenen” ingang vond. Het is de oudste aanduiding voor de nieuwe gemeenschap die na Jezus' dood ontstaat. We komen de uitdrukking 6 keer tegen in de Handelingen van de apostelen. Ook wij zijn mensen van de weg. Onderweg. Niet altijd goed wetend waarheen, vaak zoekend en tastend, maar ook gedragen door een droom, geïnspireerd door een voorbeeld belichaamd in een mens die niet meer weg te denken is, Jezus van Nazareth. Wij zijn mensen van de weg die mensen voor ons gegaan zijn, die een spoor getrokken hebben waaraan wij ons op onze beurt toevertrouwen. Op een telkens nieuwe wijze. Wij vandaag, wij gaan de weg van oude woorden...

Onderwijsmensen

begeleiden, vormen, voeden op, bereiden voor ...

Ze zijn 'geschoold'.

Pedagogisch onderlegd.

Didactisch getraind.

Ze hebben expertise.

In hun rugzak zit een pak 'bagage'.

Onderwijsmensen staan in relatie.

Hun persoon is in het geding.

Wie ben je?

Wie wil je zijn?

Wie wil je worden?

Hou je van je beroep,

je vak, je bezig zijn?

Hou je van kinderen en jongeren?

Onderwijsmensen zijn geworteld in maatschappij en samenleving.

Ze hebben oog en oor voor kunst en cultuur.

Ze voelen de polsslag van het leven.

Ze staan open voor mysterie en wonder.

Tastend en zoekend.

Onderwijsmensen wijzen naar de veelzijdige werkelijkheid,

de poëzie van de realiteit, naar ...

Onderwijsmensen staan nooit stil.

Rust roest.

In een tijd van globalisering en groeiende mobiliteit

is reizen een must.

SAMEN staan we sterk

de wereld is zo groot
de sterren staan zo ver
de hemel is zo hoog
het doet er niet veel toe
hoe koud het jou ook laat
samen ben je meer
je weet het vroeg of laat

het is de eenvoud van de tweevoud
je vindt het niet als je het zoekt
je hoeft er niemand voor te volgen
het komt vanzelf naar je toe

samen staan we sterk
ik heb het nooit geloofd
hield alles op een afstand
en woonde in mijn hoofd
tot ik werd overvallen
door een storm op volle zee
ik ben eruit gekomen
maar ik kon het niet alleen

het is de eenvoud van de tweevoud
je vindt het niet als je het zoekt
je hoeft er niemand voor te volgen
het komt vanzelf naar je toe
het ligt onzichtbaar in jouw handen
het is een godsdienst zonder kerk
het is een volkslied zonder woorden

samen staan we sterk

Stef Bos

MOVE - LEARN - EAT

3 guys, 44 days, 11 countries, 18 flights, 38 thousand miles

<http://vimeo.com/27246366>

<http://vimeo.com/27244727>

<http://vimeo.com/27243869>

Moed houden,
eenvoudig voortgaan, als je kunt.
En als je niet kunt, niet meer kunt, wachten;
of uitrusten bij een vriend, als die er is.
En, als die er niet is, tóch wachten;
-dan maar alleen-
wachten tot het weer gaat: straks.

Eenvoudig voortgaan;
de weg nemen zoals die komt
met z'n vóór en z'n tegen;
je oog helder als een lamp die je lijf verlicht.
Doen wat ter hand is.
Antwoorden geven als die er zijn.
En intussen voelen de tik van je stok;
niet teveel omzien
-een enkele keer soms,
want de weg gaat dwars door je hart-
niet teveel omzien en niet teveel ook vooruit.

Eenvoudig voortgaan en weten:
deze weg is niet alles,
en is niet van deze wereld alleen.
De wolken zien die aandrijven
uit eeuwige verten
-wie trok er hun grens?-
en je hart voelen inkloppen
op de eeuwige heuvels
-wie heeft ze gegrond? -
en van de dingen de stille kant zien...
waar ze grenzen aan de Eeuwige...

Herman Andriessen

Groot is de wereld en lang duurt de tijd,
maar klein zijn de voeten die gaan waar geen wegen gaan - overal heen.
Huub Oosterhuis